

Epistola a 2-a a lui Pavel către Tesaloniceni (2) - Henry Allen Ironside

Capitolul 2

MÂNGĂIERE VEȘNICĂ

Arătarea lui Antihrist (Versetele 1-12)

La examinarea adevărului deosebit, care este subiectul acestui pasaj, trebuie să ne amintim că tema care se distinge în prima epistolă către credincioșii din Tesalonic este venirea Domnului Isus Hristos, ca să-i cheme la Sine pe ai Săi înainte să înceapă vremea îngrozitoare a judecății, care în Vechiul Testament este denumită ca ziua DOMNULUI, ca timpul strămtorării sau ca timpul necazului lui Iacov. Domnul nostru Isus a vorbit despre acest timp ca fiind „necazul cel mare”.

Credincioșii din Tesalonic se bucurau de arătarea Domnului. Ei așteptau, ca El să Se întoarcă pe pământ, ca să-i judece pe cei nelegiuți și ca să-Și ridice Împărăția în acest loc, unde a fost respins și răstignit. Acest aspect al venirii Sale era cel care făcuse impresia cea mai profundă asupra inimilor lor, cu toate că Pavel explicase că Domnul va veni întâi pentru credincioși „în văzduh”.

Uneori, credincioșii au o memorie foarte slabă. Credincioșii din Tesalonic se pare că au uitat acest adevăr, pe care Pavel încercase să-l clarifice în prima sa epistolă. Când au trecut prin persecuții și greutăți crâncene, au început deci să se întrebe dacă Ziua Domnului nu cumva începuse deja; ei se gândeau că s-ar afla în mijlocul necazului cel mare. Ei pierduseră cu totul din vedere adevărul despre răpirea Adunării, care fusese revelat.

Evident că cineva îi făcuse să creadă că ei ar trăi timpul mâniei Domului. Probabil că această persoană a afirmat că ea primise o descoperire deosebită de la Dumnezeu și mulți frați și multe surori fuseseră amăgiți. Se pare, de asemenea, că cineva falsificase o epistolă în numele lui Pavel, în care el explica fără echivoc, că ziua Domnului începuse într-adevăr și Adunarea trecea prin necazul cel mare.

Ca să corecteze această părere greșită, apostolul a scris a doua sa epistolă către credincioșii din Tesalonic. În primul capitol al celei de a doua epistole, el a explicat adevărul despre judecata Domnului, care va avea loc „la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1.7,8). Înainte de acest timp al răzbunării, credincioșii Adunării acestei epoci vor fi fost răpiți în nori, „pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4.17). Dar ei vor apărea împreună cu El în mare slavă, când El va coborî, cum este descris în 2 Tesaloniceni 1.

Versetele 1,2

2 Tesaloniceni 2.1,2: Vă rugăm dar, fraților, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră împreună la El, ca voi să nu vă lăsați repede clătinați în gândire, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca fiind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă acum.

În 2 Tesaloniceni 2.1-12, apostolul accentuează că Ziua Domnului nu poate să înceapă atâta timp cât Adunarea încă mai este pe pământ. El vrea să le amintească cititorilor săi, că nădejdea credincioșilor constă în aceea, că ei vor fi strânși la Domnul înainte ca judecata să dea buzna peste pământ. Ei nu trebuiau să asculte de învățătura, conform căreia ei vor intra în timpul

Capitolul 2

necazului cel mare – chiar dacă cineva susține că a descoperit o asemenea învățătură în Cuvânt sau că o rostește prin Duhul sau că a primit o epistolă de la Pavel, care confirmă (aparent) această învățătură.

În versetul 2, Pavel își avertizează cititorii să nu creadă că „ziua lui Hristos ar fi prezentă” (KJV). Aici, „ziua lui Hristos” este o traducere greșită. Cea mai bună sursă manuscrisă redă textul original ca „ziua Domnului”. Cele două expresii se referă la două evenimente foarte diferite. Ziua lui Hristos este momentul când credincioșii, imediat după răpire, își primesc răsplata la scaunul de judecată al lui Hristos. Ziua Domnului este, așa cum am văzut, intervalul de timp când vor fi revărsate judecățile Domnului, care-și vor găsi punctul culminant în întoarcerea Domnului Isus în lumea aceasta, în sensul strict al cuvântului, unde va ridica Împărăția lui Dumnezeu.

„Ziua lui Hristos” este mereu iminentă. Nu există semne, pe care ar trebui să le așteptăm; Fiul poate oricând să se întoarcă din cer. Versetul 2 nu se referă totuși la acest eveniment prețios și minunat, ci la etapa următoare a revenirii lui Hristos și a judecăților imediat precedente.

Aproape întotdeauna, când Adunarea este chemată să treacă o vreme prin suferință mare, unii ajung pripit la concluzia că acesta ar trebui să fie începutul „ceasului încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). Generația noastră a trecut prin două războaie mondiale. În fiecare dintre aceste conflicte îngrozitoare, o mare parte a Adunării mărturisitoare a lui Hristos a trebuit să suporte mare suferință și mulți învățători începeau să susțină că vom intra în necazul cel mare.

Unii învață că Adunarea ar trebui să treacă prin întregul timp al necazului, care va avea loc, potrivit cărții Daniel, în ultima și neîmplinită săptămână a șaptezecua a marii prorocii din capitolul 9. Această perioadă de șapte săptămâni este timpul necazului, dar în Scriptură este împărțită în două părți: primii trei ani și jumătate sunt o vreme pregătitoare și în mare parte preliminară a judecății; ultimii trei ani și jumătate cuprind marele necaz propriu-zis, când mânia Mielului și mânia lui Dumnezeu vor fi turnate peste lume și satan va fi aruncat din ceruri.

Unii, care recunosc că Adunarea va fi salvată de mânie, și de aceea nu sunt de acord cu ideea că Adunarea va trebui să treacă prin toată perioada de șapte săptămâni a judecății, învață că Adunarea va trebui să pătimească cel puțin în prima jumătate a săptămânii. Dacă această învățătură ar fi adevărată, atunci ar fi în același timp pe pământ două cete de sfinți: ceata cerească (Adunarea, care este trupul lui Hristos) și ceata pământească (rămășița lui Israel, care va trebui să fie adunată la începutul necazului dintre națiunile lepădate).

Concluzia că ambele societăți vor fi pe pământ în același timp este de neconceput, dacă studiem pasajele Scripturii pentru fiecare societate individual. Dumnezeu îi cunoaște atât pe aleșii cerești, cât și pe cei pământești. În marea cuvântare profetică a Domnului nostru, care este notată în Matei 24, aleșii sunt cei care vor fi adunați din toate popoarele când El va coborî ca să-Și ridice Împărăția, Israel și păgânii, care vor veni din necazul cel mare. „Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apocalipsă 7.14). Aleșii din epistole sunt o ceată cerească, „Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri” (Evrei 12.23).

Creștini fiind, trebuie să recunoaștem că nădejdea noastră este într-adevăr cerească. Noi n-ar trebui să ne lăsăm preocupați de evenimentele și de condițiile de pe pământ, ci ar trebui să așteptăm ca Domnul să ne smulgă dinaintea mâniei viitoare. Ziua Domnului poate să înceapă abia atunci când aceasta s-a petrecut.

Capitolul 2

Versetul 3

Pavel scrie:

2 Tesaloniceni 2.3: Nimeni să nu vă înșele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credință și nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii, ...

„Omul păcatului” este, fără îndoială, același ca Antihristul personificat, despre care vorbește apostolul Ioan în epistolele sale, și împăratul din marea profeție a lui Daniel, care „va face după voia sa” (Daniel 11.36). Ziua Domnului poate să vină abia când „omul păcatului” va fi fost descoperit; și el nu va fi descoperit înainte de răpire. Prin urmare, nu suntem niciodată îndrumați să așteptăm apariția acestei figuri întunecate, care ocupă un loc așa de mare în profețiile despre timpul sfârșitului.

După răpirea Adunării, decăderea creștinătății și a iudaismului va fi completă. Printre oamenii mulți care vor rămâne în urmă, pe pământ, vor fi mulți care nu s-au convertit, ce-i drept, dar s-au declarat pentru credință; aceștia se vor lepăda de orice drept la credința în Hristos și în Dumnezeu. Această „apostazie” totală de la credință va fi pregătirea pentru întâmpinarea Antihristului. Când iudeii, în necredința lor, vor fi aduși înapoi în propria lor țară, se vor împlini aceste cuvinte ale Domnului: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi” (Ioan 5.43). Acela care „va veni în numele lui însuși” este „omul păcatului, fiul pierzării”.

Versetul 4

2 Tesaloniceni 2.4: ... care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuși se așază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu.

„Omul păcatului” se va da pe sine însuși drept întruparea lui Dumnezeu și „se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare”. Acest Antihrist va ședea în templul pe care iudeii întorși în țară îl vor construi în țara Palestina, și el va avea parte de închinarea care I Se cuvine numai lui Dumnezeu. Așa cum prorocit Daniel:

- **Daniel 11.36,37:** Și împăratul va face după voia sa și se va înalța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va reuși, până când se va împlini mânia; pentru că ce este hotărât se va face. Și nu va ține seama de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor, nici nu va ține seama de vreun dumnezeu; pentru că se va înalța pe sine mai presus de toți.

Știm că acest împărat tainic va fi un iudeu, pentru că se spune: „Nu va ține seama de dumnezeii părinților săi”. În Sfânta Scriptură, „Dumnezeul părinților săi” se referă întotdeauna la Dumnezeuul lui Avraam, la Dumnezeuul lui Isaac și la Dumnezeuul lui Iacov. Iar „dorința femeilor” se referă la Mesia, fără îndoială, pentru că orice femeie iudaică spera să devină mama Mântuitorului lui Israel. Deci, „omul păcatului” va fi fiul unor părinți iudei și el i se va prezenta lui Israel ca Dumnezeu în chip omenesc, ca Mesia pe care Îl așteptaseră.

Versetul 5

Este evident că Pavel și-a instruit cititorii despre Antihrist pe când era în Tesalonic, pentru că el scrie:

2 Tesaloniceni 2.5: Nu vă amintiți că, fiind încă la voi, vă spuneam acestea?

Firește că în timpul scurt cât a fost în cetate, el n-a putut să explice totul, dar chiar dacă ar fi făcut-o, credincioșii ar fi uitat multe. Apoi, când au apărut împrejurările care i-au umplut pe

Capitolul 2

credincioșii din Tesalonic de teamă și de groază, ei s-au concentrat atât de tare pe aceste împrejurări, încât au pierdut din vedere nădejdea în revenirea lui Hristos pentru răpire, înainte să înceapă judecata.

Versetele 6,7

În versetele 6 și 7, apostolul explică ceva ce trebuie să înțeleagă fiecare credincios, ceva ce au înțeles greșit mulți cititori ai Bibliei și învățători ai profeției:

2 Tesaloniceni 2.6,7: Și acum știți ce-l oprește ca să fie descoperit [Antihristul] la timpul său. Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale; ...

[...] Ceea ce apostolul vrea să spună cu adevărat în aceste versete este următorul lucru: „Voi știți ce-l oprește ca să fie descoperit la timpul său. Pentru că taina fărădelegii deja lucrează; numai *Unul* singur este cel care îl împiedică acum, până va fi luat din cale.”

Să luăm seama că Pavel dă să se înțeleagă că cititorii săi ar trebui să știe ce-l „oprește”. Unii presupun că Pavel se referea la Imperiul Roman, a cărui prăbușire el le-o anunțase credincioșilor din Tesalonic între patru ochi, și anume, înainte de revenirea lui Hristos. S-a spus că el de aceea s-a exprimat criptic, pentru că s-ar fi pus în primejdie atât pe sine, cât și pe alți creștini și i-ar fi expus bănuielii puterilor stăpânitoare, dacă ar fi vorbit pe înțeles.

Alții sunt de părere că Pavel se referă la o guvernare rânduită. Cu alte cuvinte: în toată lumea trebuia să stăpânească o stare de anarhie, înainte ca Antihristul să fie descoperit și Domnul să se întoarcă din cer.

Dar toate aceste speculații par inutile în fața realității, că Pavel nu scria atunci numai pentru credincioșii din Tesalonic sau pentru alți credincioși care trăiau atunci, ci și pentru generațiile viitoare de creștini; cuvintele sale vor fi citite până la sfârșitul economiei (epocii). El ne vorbește nouă tuturor când spune: „Acum știți ce-l oprește”.

Cititorule, dacă ești creștin, ar trebui să știi ce oprește dezvoltarea deplină a răului. Știi tu aceasta? Am pus deja de multe ori această întrebare ascultătorilor creștini și ei au răspuns întotdeauna corect. Da, Duhul Sfânt este Cel care oprește. În Isaia 59.19 se spune: „Când vrăjmașul va năvăli ca un râu, Duhul DOMNULUI va ridica un steag împotriva lui” (KJV). Acest verset a fost tradus și cu: „Duhul DOMNULUI îl va opri”.

Duhul Sfânt este în lume, unde acționează în și prin Adunarea lui Dumnezeu. El locuiește în fiecare credincios individual și în Adunare ca întreg; prin urmare, Antihristul nu va fi descoperit atâta timp cât Adunarea este în lume.

Firește că 1 Ioan 2.18 ne spune: „chiar acum s-au ridicat mulți antihriști”. Oricine Îi tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul este un antihrist. Dar noi vorbim aici despre „omul păcatului”, despre „fiul pieirii”, despre cel care „vine în numele lui însuși”, despre marele șarlatan, care se va arăta la sfârșitul epocii. Acest Antihrist nu va fi descoperit atâta timp cât Duhul lui Dumnezeu este în lume.

Duhul Sfânt a venit ca să rămână pentru totdeauna la Adunare; atâta vreme cât Adunarea este aici, El va fi aici. Dar când Adunarea va fi răpită, ca să fie la Domnul, Duhul lui Dumnezeu nu va mai fi în lume în sensul cum era aici în timpul epocii creștine.

Capitolul 2

Versetul 8

Noi cântăm uneori: „Duhul Sfânt o duce | acasă la Miel pe mireasa Lui”.¹ Ca robul lui Avraam, așa a venit Duhul lui Dumnezeu în acest ținut îndepărtat, ca să găsească o mireasă pentru Fiul. Acesta este Duhul Sfânt, Cel care acționează în inimile bărbaților și a femeilor și îi duce la Hristos. Când lucrarea Sa va fi terminată, El va merge sus cu Adunarea:

2 Tesaloniceni 2.8: ... „și atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale –

Acest nelegiuit, care se dă drept Dumnezeu devenit om, va fi obiectul deosebit al judecății divine; el va fi nimicim de Domnul Însuși, când va veni în putere și slavă. Din Apocalipsa 19.20 aflăm că el va fi aruncat de viu în iazul de foc.

Versetele 9,10

2 Tesaloniceni 2.9,10: ... a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere și semne și minuni ale minciunii și în orice amăgire a nedreptății pentru cei care pier, pentru că ei n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți.

În timpul scurtei sale perioade de putere pe pământ, Antihristul va amăgi popoarele cu tot felul de semne false și „minuni ale minciunii”. Isus spunea că, dacă ar fi posibil, chiar și cei aleși ar fi amăgiți de Antihrist (Matei 24.24). Dar slavă lui Dumnezeu! că nu este posibil, „pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.5); ei vor auzi glasului bunului Păstor. Propaganda Antihristului îi va lua cu forța pe aceia care „n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”.

Versetele 11,12

2 Tesaloniceni 2.11,12: Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.

În loc de „o minciună” (KJV) putem să citim și „minciuna”: minciuna că „omul păcatului” ar fi Hristosul lui Dumnezeu.

Dacă încă nu L-ai primit pe Hristos, ție îți sunt destinate următoarele cuvinte. Fără îndoială că sunt mulți dintre voi care nu sunt mântuiți, copii de părinți creștini. Voi ați auzit deja toată viața voastră Numele lui Hristos, dar încă nu L-ați primit niciodată definitiv. Dacă Isus ar veni astăzi, voi ați face parte dintre aceia care îl vor întâmpina pe Antihrist. Probabil că vei spune: „Imposibil! Pentru așa ceva am fost prea bine educat; am auzit Evanghelia de prea multe ori. Am învățat în linii mari profeția, știu câte ceva despre planul divin. Nu mă voi lăsa amăgit în felul acesta. Mă voi întoarce imediat la Domnul, după ce Și-a luat Adunarea din lume și astfel aș fi pregătit să-L întâmpin la arătarea Sa glorioasă.” Dar conform Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta nu se va întâmpla. Dacă-L respingi pe Hristos *acum*, nu vei avea nicio dorință să-L primești în ziua de necaz care vine. Tu te afli în situația cea mai primejdioasă în care poate să fie cineva. Cuvântul Domnului spune: „Omul care, fiind muștrat des, își înțepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac” (Proverbe 29.1).

Unele dintre cele mai triste înmormântări, pe care le-am avut de oficiat, i-au avut în vedere pe oamenii tineri nemântuiți, care făceau parte dintr-o familie creștină. Acești bărbați tineri și femei tinere fuseseră de multe ori îndemnați să vină la Hristos, dar ei au mers mai departe în mod ușuratic și au sperat că la sfârșit totul va fi bine. Apoi au fost loviți dintr-odată, poate printr-un accident, și au plecat în veșnicie fără să lase o mărturie în urma lor.

¹ Din cântarea „We’re pilgrims in the wilderness”.

Dacă nu ești mântuit, te rog, nu mai lăsa nicio zi să treacă fără să vii la Hristos, ca nu cumva în viitorul apropiat să fii pentru totdeauna dincolo de orice nădejde privind harul. Dumnezeu ți-a dat posibilitatea să crezi adevărul; El ți-a pus în față Cuvântul Său. Dar dacă tu te abați de la acest adevăr și refuzi să crezi Evanghelia, atunci Dumnezeu poate să te lase pradă amăgirii, astfel încât tu să crezi minciuna „omului păcatului” și astfel ești pierdut pentru totdeauna.

Mântuire prin sfințire (versetele 13-17)

Versetul 13

2 Tesaloniceni 2.13: Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului, ...

După ce a vorbit despre decăderea din ultimele zile și despre venirea „omului păcatului”, când Cel care oprește, Duhul Sfânt, nu va mai acționa pe pământ, apostolul îi încurajează pe credincioși și îi asigură că ei sunt subiectul deosebit al grijii divine. Cuvintele sale sunt valabile pentru toți creștinii credincioși, pentru că ei toți sunt „frați preaiubiți de Domnul” și fiecare dintre ei a fost de la început ales pentru mântuire, „pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului”. În Romani 8.29 citim: „Pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați”. De-a lungul secolelor, Dumnezeu i-a rânduit dinainte pe toți cei care vreodată își vor pune încrederea în Domnul Isus Hristos și El i-a ales să fie asemenea lui Hristos. Dacă crezi în Domnul Isus Hristos, nu trebuie să-ți faci nicio grijă pentru alegerea ta. Numai faptul că ești un om credincios, care este mântuit de Hristos, îți dă siguranța că faci parte dintre aleșii lui Dumnezeu.

Ia seama că Dumnezeu te-a ales „pentru mântuire în sfințire”. Aceasta înseamnă că noi am fost făcuți vii prin lucrarea nemijlocită a Duhului Sfânt, ca să recunoaștem starea noastră pierdută și necesitatea noastră de un salvator și astfel am fost conduși la credința în Domnul Isus Hristos. Sfințirea prin Duhul este lucrarea de început a lui Dumnezeu în suflet, iar apoi, când credem Evanghelia, avem siguranța mântuirii.

Pavel le spune credincioșilor din Roma că el este slujitorul lui Dumnezeu pentru națiuni, „pentru ca jertfa națiunilor să fie bine primită, fiind sfințită prin Duhul Sfânt” (Romani 15.16). Un bărbat poate să predice Cuvântul cu mare libertate și putere, dar dacă Duhul Sfânt nu aplică Cuvântul la inimi, nu luminează mintea și nu neliniștește conștiința ascultătorilor săi, predica lui nu va converti niciodată, nici măcar un singur om. Aceia dintre noi care sunt mântuiți, pot să privească în urmă și să-și amintească cum a început lucrarea Duhului Sfânt în sufletul nostru. Ne amintim de vremea când eram numai o parte a lumii din jurul nostru și apoi a venit trezirea. Poate că la început n-am putut să înțelegem ce se petrecea cu noi. Am devenit nefericiți și nemulțumiți; tânjeam după ceva ce nu cunoscuserăm niciodată mai înainte; am devenit conștienți de păcătoșenia și de vina noastră și în inima noastră strigam după curățire și nevinovăție – aceasta era sfințirea prin Duhul Sfânt.

O frumoasă ilustrație a acestei sfințiri se găsește în Geneza 1.1,2. În primul verset citim: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor”. Această creație, așa aflăm din Isaia 45, era perfectă, ca orice altceva care vine din mâna lui Dumnezeu. În Geneza 1,2 citim totuși: „Pământul era pustiu și gol”. Majoritatea învățaților evrei sunt de părere că o traducere mai bună ar fi: „Pământul era diform și gol”. Dacă această transformare, de la perfecțiune la starea amorfă, are de-a face cu căderea în păcat a îngerilor, nu știm, dar știm că a avut loc o catastrofă enormă și pământul s-a prăbușit în haos.

Capitolul 2

„Și întineric era peste suprafața adâncului”. Scena era sumbră și dezolantă, dar apoi, „Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor”. Cuvântul „Se mișca”, [ce este tradus în traducerea King-James cu *moved* („muta”)], este uneori folosit pentru a descrie o găină care clocește pe cuibul ei; deci, putem spune că „Duhul lui Dumnezeu clocea peste suprafața apelor”. O găină care clocește pare să fie tăcută și inertă, dar în realitate este permanent în mișcare. Fiecare mușchi tremură și aceasta produce căldura care este necesară pentru clocirea ouălor. Astfel vedem cum Se mișca Duhul Sfânt peste suprafața apelor – clocea – în pregătirea pentru noua formare a pământului, ca să-l facă locuibil pentru om.

Același Duh Sfânt binecuvântat „clocește” peste omul căzut, aceasta înseamnă că El Își face lucrarea sfințitoare în inima păcătosului, iar apoi, când lumina strălucește înăuntru, sufletul este mântuit. „Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» și a fost lumină” (Geneza 1.3). Acesta a fost începutul noii rânduieli. Psalmul 119.130 ne spune: „Descoperirea cuvintelor Tale luminează, dând pricepere celor simpli”, dar omul vede lumina abia când a fost trezit din somn de Duhul Sfânt.

Vreau să le dau un sfat celor care vor să câștige suflete: Nu încercați să-i determinați pe oameni să se convertească la Hristos. Nu încercați să-i determinați să spună că sunt mântuiți. Încercați să constatați dacă există o convingere adevărată despre păcat. Încercați să constatați dacă Duhul lui Dumnezeu i-a trezit.

Motivul pentru care foarte mulți oameni depun o mărturie pentru creștinism în adunările de trezire și curând după aceea cad înapoi în vechile lor obiceiuri, este că n-a existat nicio lucrare reală a lui Dumnezeu în sufletele lor. Ei n-au fost niciodată sfințiți prin Duhul Sfânt; ei n-au avut niciodată o convingere divină. Oamenii trebuie întâi treziți, ca să își dea seama că au nevoie de Hristos; apoi le poate fi dată Evanghelia. Aceasta este ordinea divină. Sfințirea prin Duhul duce la „credința adevărului”.

Versetul 14

Când oamenii cred în mesajul Evangheliei, ei pot fi siguri că în cele din urmă vor avea parte de slava Domnului nostru Isus Hristos:

2 Tesaloniceni 2.14: ... la care v-a chemat prin Evanghelia noastră, ca să dobândiți gloria Domnului nostru Isus Hristos.

Acesta este scopul pentru care Dumnezeu Își trimite Evanghelia în lume.

Când oamenii sunt cu adevărat născuți din nou, ei vor continua în viața creștină. Auzim mult despre apostatați, dar cineva a spus odată potrivit, că mulți, care sunt caracterizați ca apostatați, n-au fost niciodată cu adevărat născuți din nou. În Filipeni 1.6 citim: „fiind încredințat chiar de aceasta, că Cel care a început în voi o lucrare bună o va sfârși până în ziua lui Isus Hristos”.

Versetul 15

Credincioșii din Tesalonic îl ascultaseră pe apostol și primiseră, de asemenea, cuvântul său scris, iar în versetul 15 sunt îndemnați să nu se lase abătuți de la adevărul propovăduit:

2 Tesaloniceni 2.15: Astfel deci, fraților, stați tari și țineți învățăturile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

Te rog, nu înțelege greșit ce spune apostolul. El n-a adăugat Cuvântului Domnului tradiții omenești. Dar el îi învață verbal pe credincioșii din Tesalonic anumite adevăruri și le cere să păstreze aceste adevăruri la fel ca pe cele pe care el le explicase în scris.

Capitolul 2

Astăzi nu mai avem apostoli inspirați, care vestesc Cuvântul; nu ne rămâne altceva, decât Cuvântul scris. Nu avem nevoie de tradiții, pentru că avem Sfânta Scriptură completă. În 2 Timotei 3.16,17 se spune: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună”.

Pe când Domnul nostru era pe pământ, El le spunea cărturarilor și fariseilor că prin tradițiile lor, ei „anulaseră Cuvântul lui Dumnezeu” (Marcu 7.13). Și astăzi există oameni care adaugă Cuvântului lui Dumnezeu multe tradiții omenești și își derutează complet adepții. Dar aceia care cinstesc Sfânta Scriptură n-au nevoie de tradiții omenești.

Versetele 16,17

2 Tesaloniceni 2.16,17: Iar Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat mângâiere eternă și bună speranță prin har, să vă încurajeze inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun.

La sfârșitul epistolei 2 Tesaloniceni 2, Pavel scrie despre darurile lui Dumnezeu de „mângâiere eternă și bună speranță”. Mângâierea noastră va dura toată eternitatea. Speranța noastră nu va fi dezamăgită niciodată. Apostolul scrie, de asemenea, că cei credincioși vor fi „întăriți în orice faptă și cuvânt bun”. Noi nu vom fi mântuiți prin fapte bune, sau prin vreun efort, sau printr-o atitudine de-a noastră. Dar pentru că suntem mântuiți „în sfințirea Duhului și în credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2.13), noi suntem pentru aceasta răspunzători să facem fapte bune. Astfel împodobim Evanghelia lui Hristos.

Titlul original în engleză: „Chapter two: Everlasting Consolation”

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>